

HAZÁM FIAI.

*I*me ismét egy Magyar újsággal kedveskedem: ama' nevezetes Gyapjas Vitézekkel. Talán Régiségnek mondbatnám: mivel azoknak bires Hajózások közel négy ezer esztendőök előtt történetett.

Önnön magam (mint-ba azon Pogányságnak idejében élnék) egy pogány Íráshoz személfébe öltöztem. Azon módon, azon szer-tartásokkal beszéllek, valamint am azok beszéllettek. E' szokatlan dolgot azért cselekedtem: hogy Hazám' fiait a' régi Szokásoknak velős meg-értésében, és az bajdani pogány Vallásnak tudományában gyakorollyam.

Elő-bordom tehát az Isteneket, az Istennéket nagy számmal. Nem külömben mind az Erdei, mind a' Tengeri leg-batalmassabb Nimfákat. Ezeket, a' régi Irók' szokása szerént, segítségül nem csak bivatom, hanem bívom-is.

Nagy csoporttal tündökölnék a' leleményes mesék, melyeket azok el-bittek, de a' mostaniak úgy

olvasnak, mint az *Alom-könyveket*. Ha másra nem szolgálnak, a' régi hitnek ágazatait elő-adgyák.

Ide bordottam, elég csoportossan, a' régi csudákat, az Isteneknek minden-féle állatoknak bürjökbe, és állásjokba változtatásjokat. El-nem-mulatam a' boszorkánságot-is. Ennek a' bajdani időkben sokkal nagyobb kelete vólt, mint a' mostaniakban.

A' Gonoszokat Tartarussal fenyegetem; a' Jóknak *Elizium* mezejének boldogságát ígérem. Itt az Istenek haragosok is, gyűlölők-is, szerelmesek-is. Reájok fogtak több illy indulatokat: bogy bátrabban vétsenek, ha példát az Istenektől vesznek. Más-ként az se mind véteknek tartatott, a' -mi most tartatik.

Valamint *Etelkámát* azon okból írtam: bogy *Árpádnak* idejét, melly a' Magyar Írászoknál igen nagy bomályban fekszik, meg-világosítsam: szinte azt cselekedtem e' jelen-lévő *Munkamban*. Tudni-illik: bogy azon el-setétedett, meg-is-füstösödött *Régiséget*, mellyben a' Gyapjas Vitézek hajókéztak, új világra bozzam.

Ezen nevezetes Férj-fiaknnk tett dolgaikról alig találunk egy-két nyomot a' régi Írászoknál. Azt-is, vagy a' *Hó lepte-bé*; vagy el-emíszttette a' mindent
meg-

meg-evő Régiség. Már ide, már amoda kellett futkosnom: hogy a' mesékre épített valóságos történetet, mint valami el-bánytt-vetett fotokat, özsze-keresgessem, és özsze-tűzhessem. Nem kevés fáradságom után özsze-aggattam mindeneket.

Kár volt volna pedig ezen régi történetet, lé világra nem hozni: mivel benne édes Eleinknek, ama' régi Scitáknak nyomdokait láttuk. Sőt maga-is ama' híres-neves Medea, a' Kolkisi Királynak hasonlíthatatlan Kis-aszszonya, ki ezen Munkámban fő-személyét mutattya, Anyai részről, valóságos Scitbiai fajzat vala.

Csak még arra kérem jó Hazám' fiait: hogy ezen Munkámnak olvasásában elő-vegyék eszéknek minden tebetségét. Kész akarva, és szántt szándékkal minden özsze-vagyon-itten-zavarva: hogy annál-inkább gyönyörűnek tessenek ki-menetele.

Az első könyvet leg-nebezebb, leg-unalmassabb léssen egészen által-érteni, és a' következendőkkel egybe-egyengetni. A' második Könyvben ki-nyílnak immár azon virágok, mellyeknek magvait vetettem első könyvemben.

Azon Munkámban, mellyet Trója-veszedelméről írtam, annak utolsó könyvében, le-vannak írva az

— 0 —

Isenek, a' Tartarus, a' pokolra kárboztatott ne-
vezetesebb Gonosz-tűzők, a' Pokli Birák, a' Par-
kák, 's-több e'-féle szer-tartások, és dolgok, mel-
lyek ezen könyvemben-is elő-fordúlnak. Jó volna,
ha azt-is el-olvasnák Hazám-fiai, és így ezen Mun-
kának el-olvasásához mosdottabb kézzel nyúlának.

Igyekezetem ezen Könyvemben sem más, mint
az előbbenieken volt: Hazám' nyelvének csinosítá-
sa, 's-az Olvasók' kedvének legeltetése. E' kettővel
minden Író meg-elégedbetik e' mostani időben. Mert
kik életjékben Nevek' bíre után vágyódnak, sokat
kívánnak. Írásm Pesten 1793. Esztendőben.
